

de STEM van de LAATSTE BAZUIN

44^e jaargang nr. 73, zomer 2018

*Driemaandelijke uitgave van de
Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland*

*Het ruisen van een sterke wind
vervult het huis der vromen
en vuur'ge tongen dalen neer:
De Trooster is gekomen.
De ongeschoolde mond getuigt
in vreemde taal: de hemel juicht,
het aardrijk is verwonderd.*

*Een ieder in zijn eigen taal
verneemt Gods grote daden.
Gods Rijk begint zijn zegepraal
en satans macht lijdt schade.
D'apostelstem doet luid verstaan:
de kracht van Jezus' werk vangt aan.
De zwakken worden helden.*

*Komt, zingen wij een vreugdelied
die trouwe God ter ere,
Die ons Zijn Geest op aarde liet,
dat Die ons troost' en lere.
Hij, van onz' erf'nis 't onderpand,
voer' ons naar 't heerlijk Vaderland,
dat w' in 't geloof aanschouwen.*

*Halleluja! O, welk een heil
wilt Gij ons, zondaars, schenken.
Geef, dat Uw Heil'ge Geest ons leidt
in werken, bidden, denken.
Hij maak' ons hart steeds meer bereid
voor Uwe komst in heerlijkheid.
O, God, hoor onze zangen!*

Bundel 31

COLOFON

Uitgeverij 'De Kandelaar'
Herenweg 7 bis
3513 CA Utrecht
Telefoon: 030 230 07 44
www.uitgeverijdekandelaar.nl

Redactie:

Wilhelminastraat 21
2011 VJ Haarlem
jlmstraetmans@planet.nl
www.hazknederland.org

Abonnementen worden gratis verstrekt.

Opgave 023-5285561
of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen
met toestemming, ongewijzigd
en met bronvermelding.

Redactie:

R.C. Boekhout
H. Kuipers

Hoofdredactie:

J.L.M. Straetmans

Productie en lay-out:

theologische uitgeverij
NARRATIO
Postbus 1006
4200 CA Gorinchem

ISSN: 1568 - 3419

De Heilige Geest

Het onderwerp in deze Pinkstereditie is de Heilige Geest en in het bijzonder Zijn daadwerkelijke leiding aan de christelijke gemeente door middel van geestelijke gaven en krachten. In het kader van dit artikel zullen we ons beperken tot het werk van God de Heilige Geest. Dit kan of mag natuurlijk niet los gezien worden van het werk van God de Vader en het werk van God de Zoon, want de Heilige Geest vindt Zijn oorsprong in de Vader en de Zoon (Jh.15:26; 16:14,15).

God is onveranderlijk en dit geldt ook voor Zijn Woord, de Bijbel. Dit staat zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament geschreven (Ps.89:35 en Jk.1:17). Eerst enkele stellingen over de Heilige Geest en Zijn werkzaamheid zoals die uit Gods Woord tot ons komen:

1. De Heilige Geest is de derde openbaring van het Goddelijk Opperwezen en alzo waarachtig God (Mt.28:19; Hd.5:3-4; 1Kor.2:10-12; 3:16-17).
2. Als God bezit de Heilige Geest dus dezelfde eigenschappen met de Vader en de Zoon; Hij is alwetend, almachtig, alomtegenwoordig etc. (1 Kor.2:10-11; 12:11).
3. Het heil, dat Jezus Christus voor zondaren verworven heeft, maakt de Heilige Geest ons deelachtig (Jh.14:26; 16:7-15).

Om de Bijbel te kunnen begrijpen en van daaruit ons gehele leven, onze handel en wandel, in te

richten, hebben we de Geest van God nodig: 'Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is' (1 Kor.2:10-12).

Hieruit kunnen wij dus leren en weten dat wij alleen met behulp van en door de Heilige Geest goed begrijpen wat de Heer openbaart in Zijn Woord en door Zijn Heilige Geest. De verklaring van een voor ons duistere plaats moet altijd in de Bijbel Zelf gevonden worden. De Bijbel legt de Bijbel uit. Dit is een gouden regel: altijd Schrift met Schrift vergelijken, anders vervallen we in dwaling. Hieruit blijkt de noodzaak, het nut, van de aanwezigheid en werkzaamheid

van de Heilige Geest in de kerk van Jezus Christus. Jezus zegt namelijk niet voor niets: 'Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden' (Jh.16:7SV). In het Grieks staat i.p.v. het woord Trooster 'Paracletos'. Dit woord werd gebruikt voor een advocaat, iemand die de pleitrede uitsprak, in de meest ruime zin voor een helper, een assistent.

Van alle tijden

Dat de Geest van God altijd, door alle eeuwen heen, onder, bij en door mensen heeft gewerkt weet iedereen die gelovig is. Hij heeft Zich reeds in het oude verbond vele malen en op velerlei wijze geopenbaard. Dat de Heilige Geest door de profeten gesproken heeft vermeldt apostel Petrus als volgt: 'Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben,

terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna' (1Pt.1:10-11). Niettemin was Zijn werkzaamheid en openbaring in het oude verbond van een andere aard dan in het nieuwe. Onder het oude verbond vond de blijvende inwoning niet plaats. De heiliging van de menselijke natuur was toen nog niet mogelijk, omdat de Zoon nog geen mens was geworden. Eerst moesten de zonden van de wereld verzoend, de macht van de duisternis overwonnen, en het lijden van de Hogepriester volbracht worden. Toen de geliefde Zoon van de Vader de doop in de Jordaan ontving, zag Johannes de Heilige Geest op Hem nederdalen in de gestalte van een duif en op Hem blijven (Jh.1:33). Christus ontving de Heilige Geest niet met mate (Jh.3:34), maar in volheid tot een eeuwige inwoning. De werken die Christus deed waren Hem getoond door de Vader (Jh.5:19) en werden door Hem volbracht in en door de kracht van de Heilige Geest (Mt.12:28). Pas na de verzoeningsdood en opstanding van Christus kon Hij de woorden spreken uit Jh.20:22 'Ontvangt de Heilige Geest'. Nu pas kon Deze op de gemeente (die in Christus is) in Zijn volheid nederdalen, haar door Zijn tegenwoordigheid heiligen en in haar Zijn woning maken. Het eerste Pinksterfeest na de hemelvaart van Christus was het begin van een nieuwe werkzaam-

heid van de Geest Gods (een nieuwe betrekking of relatie tot de mens). De Heilige Geest werd niet zichtbaar in het vlees zoals Christus, maar verscheen in een ononderbroken aanwezigheid en blijvende vorm van werkzaamheid van God in de gemeente. Vanaf de eerste Pinksterdag, de stichting van de kerk van Christus, is dus de werking, het handelen en de werkzaamheid van de Heilige Geest blijvend aanwezig. De Goddelijke Kracht, de Heilige Geest, Die Zich op het Pinksterfeest in de kerk van Christus openbaarde is volgens de Bijbel (Jh.14:16) om 'tot in eeuwigheid bij u te zijn'. Door de Heilige Geest wordt een werk tot stand gebracht. Het samenvoegen, de opbouw en het tot volkomenheid brengen van het Lichaam van Christus is het werk van de Heilige Geest. 'Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere der Heerscharen' volgens Zacharia 4:6 (SV).

Doel en werking

Het werk van de Heilige Geest is de mens te leiden naar zijn bestemming, de eeuwigheid, naar de volmaaktheid. Het inwonend ontvangen en het toelaten van de werking van de Heilige Geest beïnvloedt de mens grondig. Het geeft het verstand licht, de wil kracht en het hart liefde zodat de vrucht van de Heilige Geest zichtbaar wordt: 'liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw,

zachtmoedigheid, zelfbeheersing' (Gl.5:22). Door de inwoning van de Heilige Geest is de kerk een levend orgaan (Éf.2:20-22). Dit moet zich dus ook openbaren. De 'openbaring van de Geest' is datgene waardoor de Heilige Geest Zich in de kerk bekend maakt; zij is de uiting van de geestelijke gaven, die aan de kerk met die éne gave van de Trooster zijn gegeven (1Kor.12:4). Zo kunnen deze gaven door de Heilige Geest Zelf bij eenieder worden gebruikt tot nut van allen, tot stichting van het gehele lichaam. Deze gaven zijn geschonken aan de kerk en worden door de Heilige Geest niet aan een enkel lid als persoonlijk bezit geschonken. Hoeveel waarde bijv. Paulus aan het 'bezit' van de geestelijke gaven voor de gemeente hechtte, vinden we uitgedrukt in 1Kor.12:1: 'En van de geestelijke gaven, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt' (SV).

Door de gaven van de Heilige Geest zijn wij geen ontbloot volk maar een theocratisch, door God geleid, geregeerd en bestuurd volk. In de gaven van de Heilige Geest ligt het gehele werk, de volledige werkzaamheid van de Heilige Geest besloten. Zij worden juist zo door de Heilige Geest medegedeeld en zijn zevenvoudig. Zij worden terecht de zeven Geesten Gods genoemd, verenigd in Hem, Die ze mededeelde door de Heilige Geest (Opb 4:5). Deze gaven worden door de Heilige Geest medegedeeld zoals beschreven in de Schrift (1Kor.12:7-11):

1. Wijsheid en kennis.
2. Geloof.
3. Gezondmaking.
4. Krachten/wonderen.
5. Profetie, dromen en visioenen.
6. Onderscheiding der geesten.
7. Vreemde talen en uitlegging der talen.

Openbaren de verschillende geestelijke gaven zich ook nu nog niet in hun volle kracht, toch zijn ze er omdat de Heilige Geest er is. Wij mogen en moeten een verlangen koesteren naar de openbaring van de veelvoudige geestelijke gaven, maar wij moeten deze niet tot onze eigen verheerlijking, maar tot eer van de Heer en tot zegen van Zijn kerk begeren. Door de geestelijke gaven wordt Christus door God de Heilige Geest in de kerk geopenbaard (Jh.16:14) en voor ons zijn deze gaven kostelijke kleinoden en edelstenen, de liefelijke, helder schitterende versiering van de uitverkoren bruid van de hemelse Koning en Bruidegom. Volgens Gods wil moet de kerk op elk ogenblik tot aan het einde van de tegenwoordige tijd niet alleen rijk zijn aan de vrucht van de Geest, maar ook aan de menigvuldige gaven van de Geest.

J.L.M.Straetemans

Predikt het Evangelie

De Heer Jezus Christus, de Zoon van God, is Heere en God. Hij heeft alle macht in de hemel, op aarde en onder de aarde. En krachtens deze Hem verleende oppermajesteit over alles wat adem heeft, zelfs ook over de onbezielde schepping, laat de verrezzen Heiland Zijn onbetwistbaar recht over de in volken uiteengevallen mensheid gelden.

Echter, het is de Zaligmaker om gewillige onderdanen in Zijn rijk te doen. Hij vermijdt dus elke dwang. Het is Zijn weg de mensheid door het Woord der genade voor Zich te winnen. Daarom legt de Heer de apostelen de last op: 'Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopen in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb!' (Mt.28:19). Deze plechtige, ambtelijke opdracht van de Koning der koningen en de Heer der heren, wordt aan de apostelen gegeven om de gehele wereld voor Hem te winnen. Het is tevens een aankondiging dat niemand wordt uitgezonderd, maar dat deze boodschap wereldomvattend en universeel is. Want het Evangelie van Christus is niet uitsluitend voor het ene volk Israël bestemd, dat Hem trouwens verworpen heeft, maar het moet beslag op de hele mensheid leggen. Alle geslachten, talen, tongen en natiën moeten tot hogere eenheid samengevoegd worden in het ene volk van de grote Koning. Want niet minder dan de gedoopte en gelovige mens-

heid is Zijn gemeente. Zijn kerk is een wereldkerk. In zekere zin was deze gedachte reeds oud. Abram vernam reeds, dat alle geslachten van het aardrijk in zijn zaad gezegend zouden worden (Gn.12:3). Terwijl Gods Geest zelfs Jesaja met verre blik liet zien hoe de heidenen tot Israël zullen komen, gevlogen als een wolk en als duiven tot haar vensters (Js.60:8). De verwachting was, dat de volken zich bij Israël zouden laten inlijven en zo, door Gods genade getrokken, tot Sion zouden komen. Maar nu leert Christus hier iets nieuws. Sion moet eerst met het Evangelie tot de heidenen gaan, om hen tot komen te bewegen: 'Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping' (Mk.16:15). Maakt ze tot Mijn discipelen. Voor alle mensen, ongeacht huidskleur, op welke trap van beschaving zij staan, in welke toestand van zedelijke ontaarding zij mogen verkeren. Allen moeten vernemen, dat er één Naam onder de hemel gegeven is, waardoor zondaren zalig kunnen worden en dat is door Jezus Christus! Voor het prediken gebruikt de Heer een

woord dat, gezien de grondtekst, de apostelen tot Zijn koninklijke boodschappers maakt. Zij treden niet op namens zichzelf, want wat zouden zij daarmee kunnen? Zij brengen niet een boodschap die een vrucht van eigen denken is, want welke wijsheid zouden zij hebben? Als Koninklijke herauten hebben zij slechts de boodschap van de grote Koning over te brengen, het Evangelie van Gods genade in Christus. Een Evangelie, dat de prediking van de wet niet uit- maar insluit, daar de harten door de scherpe ploegpunten van de wet openge-
reten moeten worden, eer zij het zaad van het Evangelie kunnen ontvangen. Het zaad waaruit eeuwig leven ontspruit. En, zoals wij weten, staat en loopt een heraut met zijn openbare aankondiging op straten en pleinen, op het land. Overall zoekt hij de openbaarheid en spreekt daar namens zijn Zender en Opdrachtgever met luide stem, zodat allen het horen. Zo zullen ook de herauten van de Heer Jezus Christus het Evangelie aan het publiek, zelfs voor koningen en overheden moeten verkondigen. Zij heffen hun stem met macht, opdat

de ganse wereld hore en bekenne, welk een groot en heerlijk Zaligmaker Jezus Christus is. In deze opdracht ligt het zendingsbevel voor 's Heren kerk. Het heeft niets aan kracht verloren en zal er ook niets van verliezen zolang er mensen zijn, waarop de kruisbanier nog niet geplant is.

Geestelijke rijkdom

De gemeente bezit in het Evangelie een geestelijke rijkdom, die zij niet voor zichzelf mag houden. Zij heeft de heilige roeping, om in gehoorzaamheid aan het bevel van de Heer, daarbij door de liefde van Christus gedrongen, tot de heidenwereld te gaan. Door God geroepen vredeboden worden gezonden tot de volken, die in de duisternis wandelen en wonen in het land van de schaduwen des doods, opdat het grote licht van Christus ook daar levenwekkend en glans verspreidend moge schijnen. Gezegend is de kerk, die levende getuigen heeft. Getuigen die vervuld zijn met brandende harten en vurige tongen om het woord der genade te verkondigen. Die soms na jarenlange schijnbaar vruchteloze arbeid,

verkwikt worden door de eerste zwakke levenstekenen op de zwarte akker van het heidendom. Niet meer dan een groen scheutje dat dan toch aan het Woord van de Heiland doet denken: 'Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten'(Jh.4:35). Maar, zoals de Heer eveneens gezegd heeft, een ander die zaait, en een ander die maait! Het behoud van één ziel is de arbeid meer dan waard. Niettemin stelt Christus het einddoel van het zendingsbevel toch aanmerkelijk hoger. Hij gelast al de volken voor Hem te winnen en daarin ligt de aanwijzing van een veel ruimer arbeidsveld. Alle zendingsarbeid zal uiteraard bij het individu moeten beginnen. Maar het is de niet te onderschatten triomf van Christus indien de eerste heidenen tot de kennis der waarheid komen en er bij een kleine groep van discipelen een begin van gemeentelijk leven is waar te nemen. Lang kan die gemeenschap bestaan zonder merkbare invloed op het buitengemeentelijke leven uit te oefenen. Zij zal ook eerst zo

goed als altijd in haar afzondering haar kracht moeten zoeken en ook kunnen vinden. Zij zal op den duur toch niet zoals een oliedruppel op het water van het gewone leven, de wereldzee, moeten blijven drijven, maar er zullen van haar krachten uit moeten gaan om de heidense zeden in gezin en daarbuiten om te zetten in christelijke zin. Daarmede de algemene levensstandaard te verheffen en te heiligen. Het zuurdeeg van het Evangelie zal de drie maten meel geheel moeten doordringen. Pas als het hele leven in al zijn vertakkingen vernieuwd en herschapen is, zal de kerstening van de volken volbracht zijn en de zending het haar door Christus gestelde einddoel hebben bereikt. Dat is de opdracht van God. Maar als wij rondom kijken en luisteren dan staan wij als het ware weer aan het begin van de arbeid. Velen kennen het Evangelie niet, zijn afgedwaald of afvallig geworden.

Het werk gaat door

De antichrist zien wij zich meer en meer openbaren. Dit moet voor niemand van ons verlamdend zijn; alsof wij nooit met het werk gereed

zouden komen en dan maar moeten stoppen. Dit mag de vraag bij geen enkele christen zijn. Juist de overtuiging dat er in de toekomst nog veel meer dan in het verleden te doen is, moet onze prikkel zijn om met onbezweken trouw voort te gaan en met gehele toewijding. Ziende op het gebod en de ogen gesloten voor de toekomst het zedingsbevel van de allerhoogste Koning op te volgen.

Aan dit bevel knoopt de Heer dus het even belangrijke van de Heilige Waterdoop vast, op het uiterste ogenblik, nu Zijn voetzool als het ware nog slechts even de aarde raakt. Die twee bevelen behoren bij elkaar, zoals nog steeds de dienst van het Woord en de dienst van de sacramenten. Maar de Heer noemt hier naar de gelegenheid van de tijd alleen de Heilige Waterdoop. Terwijl wij weten dat het Heilig Avondmaal en de Heilige Verzegeling ook sacramenten zijn. Maar eerst het volgende: De apostelen werden uitgezonden tot de volken van de heidenwereld, waar nog geen christelijke gemeente bestond. Volwassenen en kinderen, jong en oud, groot en klein, hele gezinnen en families, zouden gedoopt worden. Zij die het Evangelie van harte geloofden en daarvan belijdenis aflegden, kwamen voor het sacrament in aanmerking. Zij ontvingen daarmee enerzijds een uitnemende genadeweldaad van de Heer, anderzijds gaven zij er zelf mee te kennen dat zij het oude leven afzwoeren en voortaan deel uitmaakten van Christus' gemeente.

De genadeweldaad van God ligt dus uitgedrukt in de formule dat zij gedoopt werden in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dat is de eerste taak. Zo gedoopt worden is gelijk als ingedoopt worden in die driemaal heilige Naam met Zijn Goddelijke levensvolheid. Gelijk weefsel in kleurstof gedoopt wordt en er daardoor innig mee verbonden wordt.

Zo stelt het sacrament van de Heilige Waterdoop ons in de innigste verhouding tot God, Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft: als de Vader, Die een eeuwig Verbond van genade met Zijn volk heeft opgericht; als de Zoon, Die dit volk in Zijn bloed van al hun zonden gewassen heeft; en als de Heilige Geest, Die er aan toevoegt wat het in Christus heeft en bezit, en er voor instaat, dat het volk eenmaal voltooit, geestelijk rijp geworden, geheel zonder vlek of rimpel voor Gods aangezicht in de hemelse heerlijkheid zal verschijnen. Ziehier in het kort de zegen die God door de Heilige Waterdoop schenkt. Tevens is de Heilige Waterdoop, met name die van volwassenen, van mensen zijde een openbare verklaring, dat zij uit het oude zondige leven door Gods genade overgingen tot een nieuw leven, dat gewijd zou zijn aan de verheerlijking van de Enige waarachtige God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Het Nieuwe Testament vergelijkt het water van de Heilige Waterdoop met het water van de Rode zee. Israël ging er doorheen. Toen het oude volk aan de overzijde stond te

zingen, lagen die wateren als een onoverkomelijke grens tussen het verlaten diensthuis en het nieuwe vrije leven, waarin zij optrokken naar het land van rust. In die zin maakt het doopwater een scheiding tussen de zondige wereld met haar afgodendienst en het koninkrijk der hemelen met zijn liefdedienst. Wie eenmaal het doopwater heeft ontvangen, heeft de oude mens als het ware in het graf begraven en is als een ander mens uit dit graf opgestaan om vernieuwd van leven voor Gods aangezicht te wandelen. Maar de gedoopten zouden al snel ondervinden dat het oude wel in beginsel, maar niet in de volle uitwerking aan hen voorbijgegaan was en dat de vernieuwing nog een lange weg te gaan heeft. Er is een strijd tussen het vlees en de Geest. En de oude gewoonten en zonden komen meermalen boven water. Kijk maar naar het oude Israël in de levenswoestijn naar het beloofde land.

Daarom voegt de Heiland aan het doopbevel een tweede lastgeving aan de elven toe, zeggende: 'en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb'..... in het Evangelie ja, maar toch als 'vervulling' der wet. De levensnormen voor de wandel in het licht als kinderen der opstanding zijn in Gods geboden te vinden. Een weg in het onbekende land is zonder vrees voor verdwalen te volgen, indien men de kilometerpaaltjes in het oog houdt in plaats van eigenninnige paden te kiezen. Zo staan de geboden des Heren langs de afgebakende

levensweg en wie zich daaraan houdt en die richtlijnen volgt, wandelt veilig en zal zeker het einddoel bereiken. De oprechtheid van het geloof, door de Heilige Waterdoop bekrachtigd, zal moeten blijken uit een wandel naar Gods bevelen. Dán alleen geldt Jezus' uitspraak, die Markus bij deze gelegenheid ons in herinnering brengt: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden'.

Wat een belangrijke uitspraak! Zij wijst naar het laatste oordeel. Het vonnis zal daar bepaald worden. Niet door de vraag of wij de Heilige Waterdoop ontvangen hebben, maar het vonnis zal afhangen van vooral de vraag, of wij het zaligmakend geloof behouden hebben. Want een dood geloof zal ons voor de laatste vierschaar, dit is het gericht Gods, niet baten. Ook niet als wij een korte tijd vurig geloofd hebben. Dan komt het aan op een levend geloof. Dit is er één welk zijn bezielende kracht openbaart in het bewaren en houden van al wat de Heer geboden heeft. De opdracht aan de apostelen, en daarmee tevens aan de kerk van Christus, is hiermee nog niet ten einde.

Als de bazuinen klinken

Gelukkig, want de opgelegde taak om door niets dan de prediking de ganse wereld voor koning Jezus te doen knielen, ging ver boven de menselijke kracht van de elf uit, gelijk boven die van alle latere en huidige ambtsdragers. Maar in en met de opdracht schenkt Christus

Pinksteren

Wanneer wij het Pinksterfeest vieren en daarbij gedenken hoe de Heere God Zijn Geest wilde schenken, moet ons hart vervuld worden van vreugde door de genade en goedheid over wat Hij heeft geschonken. Het Pinksterfeest, een feestdag door de Heere ingesteld (Ex.23:16) viel zeven weken nadat de sikkel in het koren geslagen was, dus na het begin van de gersteoogst.

Het daarop volgend feest der weken was het slotfeest van de tarweoogst. Er werden brandoffers gebracht en deze gaven uitdrukking van de dankbare aanbidding. Het zondoffer, een geitenbok, gaf uitdrukking van het verlangen naar verdelgen van de aan al het werk klevende zonden. Het vredeoffer (twee lammeren) was de uitdrukking van de vernieuwing van de gemeenschap met God. Zo werd het Pinksterfeest het feest waarbij de dankbaarheid van Gods kinderen, voor de oogsten van land en de geboorten van dieren, aan de Heere werd gebracht. Hij had ruim voorzien voor het volk van Hem, Die alles in vruchtbaarheid had aangebracht en gezegend. Het volk had gezaaid, maar de Heere had het laten groeien. Vanuit de weldadigheid van de Heere kwam de opbrengst voort. Hoewel de Joden de feestdagen bleven onderhouden die de Heere hen geboden had, was het voor velen een normaal jaarlijks terugkerend feest geworden, zonder de volle betekenis ervan nog te kennen. Het was een weinigzeggend ritueel geworden, een verplicht onder-

houden. Het kon ook haast niet anders; bijna 400 jaar had de Heere gezwegen en niet gesproken door profetenmond. Van de betekenis van het feest was veel uit de harten verdwenen. Geen wonder dat velen zich afvroegen, toen ze om het feest te vieren de reis gemaakt hadden naar Jeruzalem, wat deze tekenen en bijzonderheden die ze hadden ervaren toch mochten zijn. Ze waren 'buiten zichzelf' zoals de eigenlijke betekenis is van deze woorden, 'wat wil dit toch zijn'. Was dit het begin van het koninkrijk Gods? Kwam nu door deze wonderlijke zaken hun verwachting uit? Kwamen nu de herinneringen aan de beloften Gods tot vervulling? We merken ook dat de ideeën van de mensen uiteen liepen want het was zo wonderlijk dat anderen dachten dat zij teveel wijn hadden gedronken (Hd. 2:12,13).

Nadere verklaring

Petrus kreeg, door de bijzondere werken en krachten van Jezus, en mede door alles wat in de voorgaande dagen geschied was, inzicht in de krachten van Israëls God. Daarom kon hij woorden

echter tevens een hemelse kracht waarvoor elke tegenstand moet wijken en zelfs bezwijken: 'En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld'. Het scheen dat de Heer met Zijn kracht hen verliet. Immers binnenkort zou de opgestane Heer door de hemelvaart van hen scheiden. Maar door dit koninklijke Woord belooft de Heer de dienaren en de kerk in de volgende perioden, tot aan het slot van de wereldgeschiedenis, dat Hij met Zijn Geest, de Heilige Geest, toch persoonlijk met hen zou zijn. Zodanig dat de Heiland in en door hun dienst Zelf aan de overwinning van de wereld zou werken en Zijn kracht in hun zwakheid zou volbrengen. De Zaligmaker is altijd met de Zijnen. En Hij doopt niet alleen met water, maar ook met het vuur van de Heilige Geest.

Want de apostelen, die wereldveroveraars moesten worden samen met alle andere dienaren van het Evangelie, zou de Heer ook maken tot verzegelaars met Zijn Heilige Geest, opdat er bovendien een bruidsgemeente zou zijn als de Heiland als de hemelse Bruidegom zou komen op de wolken. Nog is de Heer niet wedergekomen, want nog is de volmaking niet gekomen. Daarom moeten wij nog de vestingen van de boze terneer werpen door de kracht van de Evangelieprediking, zoals Jericho's muren ineens stortten door de ark die er omheen gedragen werd, en door het klinken van de bazuinen. Een heerlijke belofte voor ons, die ook in geestelijke zin vervuld zal wor-

den. Daarom denk aan onze taak en toon de tekenen van de nieuwe bestaansorde, van een hoger scheppingsleven, waartoe Christus Zelf door de opstanding uit de dood reeds was ingegaan. Ook wij zullen spoedig, als eerstelingen en verzegelde kinderen, tot het eeuwige en onverderfelijke gebracht worden en, samen met de opgestane ontslapenen, de bruiloftszaal binnengaan. Na het hemelse feest zal zelfs de hele schepping, na door de dood in de brand van elementen heengegaan te zijn in de grote verdrukking, als een nieuwe aarde onder een nieuwe hemel, in een niet te doven glans schitteren. Want Christus komt o.a. met Zijn verheerlijkte bruid dan op deze aarde. Hij is Koning en zal dan Koning der koningen en Heer der heren zijn. Hem is alle macht in hemel en op aarde gegeven. En Hij is met ons al de dagen. Er komt een nieuwe geheilige wereld, een rijk van vrede en gerechtigheid, vol van de heerlijkheid van God, waar geen duivelse macht meer zal werken, eerst duizend jaar en uiteindelijk eeuwig. 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw', spreekt de Heer. Deze nieuwe wereld glanst in Heilige Waterdoop en Heilige Verzegeling reeds door de oude heen. De eerstelingskinderen zullen de leer der apostelen in de wereld, in de christenheid en zelfs aan de antichrist blijven brengen, want de overwinning van Christus is zeker. De Heer is met ons tot de voleinding der wereld. Kom Heer Jezus, ja kom haastig. Amen.

H. Kuipers

brengen toen hij ervaarde wat er gebeurde bij deze wonderlijke situatie. Droefheid had hun hart vervuld, verwondering dat de Here Jezus op was gestaan en in hun midden vertoefde. Wonderlijk de Hemelvaart, dat een afscheid werd, terwijl ze misschien anders verwacht hadden. Zou de Here Jezus nu reeds het langverwachte koningschap instellen? Vandaar de vraag: 'Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?' (Hd.1:6b). Ze hadden de opdracht gekregen te Jeruzalem te blijven totdat de kracht van de Heilige Geest over hen komen zou. En als dat geschiedde en de mensen het hoorden en zagen, begrepen ze er niets van. Maar de Heere bracht bij Petrus in gedachten, wat Hij eertijds door Joël gesproken had: 'Want deze mensen zijn niet dronken, zoals gij veronderstelt, want het is het derde uur van de dag; maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw

jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen' (Hd.2:15-17). Het was geen willekeur van de Heere dat het uitstorten van de Heilige Geest, welke nu geschiedde, plaatsvond. Het koninkrijk waar men naar verlangde zou geen koninkrijk met menselijke inzettingen zijn. De Heilige Geest zou hen leiden en onderwijzen in het koninkrijk van de Heere. Ze moesten met andere ogen kijken en zicht krijgen op de werken Gods. Paulus leert in de brief aan de Romeinen dat aardse zaken, zoals spijsen en drank, geen zaken van belang zijn in Zijn koninkrijk: 'Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest' (Rm.14:17). De Here Jezus heeft hun geantwoord en gezegd: 'Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat. En men zal niet zeggen: 'Ziet hier, of ziet daar, want, ziet, het Koninkrijk Gods is binnen u' (SV). De belofte die de Heere eenmaal had gedaan is het zo bijzondere feest als het Pinksterfeest geworden, dat wij tot in

onze tijd daarin mogen ervaren dat de Heere Zijn beloften waarmaakt. Maar hoe is onze kennis van deze feestdagen die de Heere ook nu nog laat geschieden? Kennen wij de volle betekenis en beleven we deze ook zoals de Heer het bedoeld heeft, of is het een vrije dag om zelf in te vullen? Het moet voor de oprecht verwachtende gelovige een dag zijn om de Here Jezus als Bruidegom te verwachten. Hij is immers aan het kruis gestorven en heeft daarmee volledige verzoening bij de Vader voor ons aangebracht en daarvoor de hoge prijs betaald waardoor wij zijn vrijgekocht van de macht der zonde. Hij heeft dat bewezen door op de derde dag op te staan en Zich levend te vertonen. Zijn dit niet de gebeurtenissen ons reeds vooraf aangegeven in Egypte, de dood onder de eerstgeborenen van de Egyptenaren en vervolgens de opdracht van de farao om te vertrekken? (Ex.12:29-32). Uitgedreven uit het land van zonden om te trekken naar het beloofde land, waar de Heere hen tot een God wilde zijn: '...maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn' (Lv.26:12) en zelfs tot een Man wilde zijn! 'Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion' (Jr.3:14). Waren zij niet de eersten uit de volkeren waaraan de Heere God Zijn liefde toonde, maar het volk heeft zelf die verbondsband verbroken.

Een herstelde relatie

Maar in Christus heeft de Heere weer die verbroken band geheeld, Hij was de Eerste uit de dood. 'Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als Eersteling van hen, die ontslapen zijn. Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een Mens. Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als Eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij Zijn komst' (1Kor.15:20-23). Het graan wat in de aarde gezaaid was is ontkiemd opgewassen om zijn vruchten te geven. 'Voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort' (Jh.12:24). Wat is het een wonderbaarlijke heerlijkheid en genade het Evangelie van de verlossing door Christus (het tarwegraan) te mogen lezen, te horen en te verstaan. Dat te mogen gedenken en te vieren op Pinksteren. Het feest der eerste vruchten, (eerstelingen) met vreugde voor het aangezicht van de Heere God te mogen verschijnen. Dan te mogen gedenken dat de Heere Zijn beloften houdt en de Heilige Geest wilde uitstorten om daarin de verbondenheid te ervaren en Gods Stem te kunnen horen, ons tot een Leidsman te willen zijn. Voorzegt in Ezechiël (36:27): 'Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar Mijn inzettingen wandelt en naarstig Mijn verordeningen onderhoudt'.

De werkzaamheid werd voor het eerst zichtbaar op het eerste Pinksterfeest, na de opstanding van Christus: Dan zien we hoe de Heere Zelf Zijn akker wil voorzien in alles wat zij nodig heeft om in ruime mate de vruchten te geven.

‘Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal Mijn Geest uitgieten op uw nakroost en Mijn zegen op uw nakomelingen’ (Js.44:3). Dat is onze Heere en God, Die Zijn

beloften houdt en ons wil toe- en voorbereiden tot de bruiloft van het Lam. Dat we met Pinksteren Zijn nabijheid mogen ervaren en in vreugde voor Zijn aangezicht mogen vertoeven. Pinksteren, het is een dag om de dankbaarheid aan de Heere te tonen voor Zijn dagelijkse zegeningen en voorzorgigheid. Geen dag als alle andere dagen maar een vreugdevolle dag!

F. Brust

Informatie uit Benjamin

In aansluiting op het artikel in het winternummer 2017 van onze broeder L.A. Nanadana, hiernaast een foto van de lagere school in Kinshasa. Deze mochten wij eind maart ontvangen. Opvallend om weer te zien hoe keurig verzorgd de kinderen en leiding eruit zien.

In de begeleidende brief van de apostel van Benjamin, gedateerd 21 maart j.l., komt nog het volgende naar voren, waarbij het om een vrijwel letterlijke vertaling gaat:

‘Nogmaals, de levensomstandigheden in het land zijn niet goed, nog altijd problemen. Geen zekerheid, geen vrede, dag in dag uit moorden, verkrachting, gewapende overvallen, afpersing. Dit in elke gemeente, in elk district; zo beweegt zich het leven voort. In het westen van Kinshasa zijn er elke dag onrusten, mensen sterven alsof het land niet geregeerd wordt. Het is jammer’.

Naschrift redactie: Wilt u helpen om de nood te lenigen bij onze broeders en zusters in deze zeer moeilijke omstandigheden? U kunt zelf met een periodieke automatische betalingsopdracht (of eenmalige bijdrage) helpen om te helpen. Gebruikt u s.v.p. rekeningnummer NL51ABNA0882856200 t.n.v. Diaconaat Benjamin. Ook kunt u een machtigingskaart aanvragen via tel.nr. 023-5285561 zodat wij een en ander administratief voor u afhandelen.

De één zaait, de ander maait (Joh.4:37)

Als we om ons heen zien en ernstig het wereldgebeuren overdenken komt onherroepelijk de vraag in ons op: Wat is de toekomst van de algemene christelijke kerk ook wel het geestelijk Jeruzalem genoemd? Als we deze vraag stellen, dan staat ons voor ogen het beeld van het aardse Jeruzalem, in het jaar 70 van onze jaartelling volkomen verwoest; geen steen zou op de ander blijven, zo had de Heer gesproken. Dit staat ook het geestelijk Jeruzalem, de kerk, te wachten. Maar waaruit bestaat dit geestelijk Jeruzalem toch eigenlijk? Het bestaat gelijk als bij de tabernakel in de woestijn. Deze tabernakel was in drie gedeeltes ingericht: de voorhof, het heilige en het heilige der heilige. Apostel F.W. Schwartz schrijft in het Boek voor onze Tijd, dat sedert 1830 de kerk zich splitst in drie delen, te weten:

1. De uit de zonnevrouw geboren zoon; de algemene apostolische kerk, die voortaan de kerk van Jezus Christus zou heten en waarvan Hij Zelf het levende Hoofd is, sprekende door Zijn apostelen en profeten, en waarin de Heilige Geest met Zijn gaven woont. En dat zij, als de Kerk van Christus, als bruid van de Heer, gered zal worden voor de aanstaande antichristelijke vervolgingen, doordat zij ten hemel wordt opgenomen (Opb.11:11-12).

2. De zonnevrouw; de gemeente van de niet verzegelde gelovigen die onder de antichristelijke vervolging komt, en vervolgens haar vlucht zal nemen naar de woestijn (Opb.12:13-17).

3. De afvallige vrouw of de grote hoer, het grote Babylon. Die eerst nog gedragen wordt, maar verwoest zal worden door de antichristelijke macht (Opb.17:3, 12, 13, 16).

De apostolische kerk is het voor de invloed van de Heilige Geest vatbare en door Hem gelouterde, het geheiligde deel, van de christenheid. Maar welke plaats neemt zij in het geestelijk Jeruzalem in? Want dat zij ook tot dit Jeruzalem behoort is niet tegen te spreken. Tot Jeruzalem behoorde ook de berg Sion welke met de berg Moria, de tempelberg, de hoogste plaats van Jeruzalem vormde. Het overige gedeelte van de stad lag als het ware aan de voet van Sion en Moria. Daar deze beide bergen met een brug verbonden waren, vormden ze feitelijk één geheel. Waar bijv. (in Psalm 76) de tempelberg ook met Sion wordt aangeduid, is dus Sion de plaats waar de Heer onder Zijn volk woonde, en zo is het ook in het geestelijke Jeruzalem. Met en op Sion is de plaats aangewezen voor de apostolische kerk, welke zij in het geestelijke Jeruzalem

inneemt. Als we nu vragen of het mogelijk is dat de drie genoemde afdelingen tot het geestelijke Jeruzalem behoren, dan vinden we dit zo mooi omschreven in 1 Korinthe 3:11-15. Het fundament is Jezus Christus. Op dit ene fundament en in de Naam van Jezus Christus is van alles en met alles gebouwd, nl. goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi en stoppelen. Goud is het beeld van waarheid, zilver van christelijke reinheid en de liefde; kostelijke stenen zijn mensen die in geloof uitblinken door hun heilige wandel en zich laten gebruiken als levende stenen zoals we lezen: 'En komt tot Hem, de levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare Hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen' (1Pt.2:4-6). Maar er is ook op hetzelfde fundament en in de Naam van Jezus Christus met andere materialen gebouwd: hout, hooi en stoppelen. In Jesaja 44:15 leest men over het hout en wat men van het hout maakt: 'En dat dient de mens tot brandhout; hij neemt daarvan en warmt zich, ook steekt hij het aan en bakt brood; ook maakt hij er een god van en buigt zich neder; hij maakt er een gesneden beeld van en knielt

daarvoor neer' (ook Js. 44:19). Hout is hier het beeld van afgoderij met gestorven heiligen. Hooi is (Js.51:12 SV) de vergankelijke mens. Stoppelen zijn (Mt.4:1) de hoogmoedige en goddeloze werken, die geen stand zullen houden als de dag komt die zal zijn als een brandende oven. Hoe verschillend de materialen ook zijn, dit alles wordt toch op het ene fundament Christus gebouwd, zelfs vrijzinnige leraars prediken hun dwaalleer in de Naam van Christus. Zo zien we dus bewezen (1Kor.3:11) dat het mogelijk is, dat op het ene fundament van alles gebouwd kan worden en dat het dus mogelijk is, dat het geestelijke Jeruzalem uit goede en kwade delen kan bestaan. Maar er komt scheiding in dat geestelijke Jeruzalem. Want er staat geschreven: '...ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken dat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken' (1Kor.3:13). Over deze vuurproef spreekt Maleáchi (4:1) als de dag brandende als een oven. In de grote en de vreselijke dag des Heren zal dan ook het geestelijke Jeruzalem verwoest worden. Maar de belofte is dat het Sion Gods vóór die verwoesting zal worden weggenomen. Zoals de kleine christengemeenten in het jaar 70 op Gods bevel uit het belegerde Jeruzalem vluchtten, zo zal ook de verzegelde gemeente van de Heer, als het Sion Gods, opgenomen worden, gespaard worden van de ter verwoesting overgegeven christelijke kerk.

De niet verzegelde gelovigen, die in het geestelijk Jeruzalem zijn en zich niet op Gods bevel uit de tot Babel geworden christelijke kerk verwijderd hebben, zullen echter de vreselijke verwoesting meemaken, wat voor hen tot een grote verdrukking zal worden. En deze vreselijke dag dient het apostolisch getuigenis te verkondigen.

De zaaier gaat uit

De apostolische kerk is gesteld om te zaaien. En het zaad dat zij zaaien moet, is de verkondiging van de toekomst van de Heer. De toekomst, die zich openbaart in het oordeel over de van God afvallige kerk, en de daarna zegevierende kerk. De vraag dienen wij ons zelf te stellen: begrijpen wij in voldoende mate waartoe het apostolisch getuigenis gesteld is? Beseffen we dat zij van Godswege de opdracht heeft ontvangen, om gelijk Elia en Johannes de Doper, de christenheid op te roepen naar de leer der Schriften, tot de weg van behoud? Het apostolisch getuigenis is geschonken om te zaaien! Wat de apostolische kerk nu mag maaïen, is slechts een handvol koren, een handvol eerstelingsgarve (Lv.23:9-

11). Het maaïen geschiedt pas met de grote oogst, die plaatsvindt tijdens de grote verdrukking. Dan zal pas gemaaid worden hetgeen nu gezaaid wordt. Psalm 126:6 geeft aan dat het zaaien met tranen geschiedt. Ten eerste omdat het een boeteprediking moet zijn, ten tweede omdat men zo weinig van het zaad ziet opkomen. Nochtans klinkt het: 'Zaaier, zaai in Godsnaam voort'. Daarom is het en heet het een getuigenis. We mogen dus niet vragen naar de uitkomst. Onze opdracht is: Zaaï! Het maaïen is ons niet gegeven. Als het Eliagetuigenis hebben we te zaaien. Na de opname van de bruidsgemeente (1Ts.4:16-17) zal het Elisagetuigenis maaïen. Het feit dat we dit mogen weten moet ons moed en kracht geven om voorwaarts te gaan en niet naar de uitkomst te zien. Want er komt een dag van de oogst en dan zullen ook wij juichen. Het Elisagetuigenis, hetwelk gebracht zal worden door de achtergebleven gelovigen, zal niet maaïen wat het, als mede tot Babel behoord hebbende, gezaaid heeft. Want dit was gebouwd op hout, hooi en stoppelen, mensenwerk dus.

En dit mensenwerk zal de vuurproef niet doorstaan op de dag der verwoesting (Mt.4:1). De achtergebleven gelovigen zullen hun zaad, hun werk, teniet zien gaan in de grote vuurbrand, als hout, hooi en stoppelen. Maar zij zullen hun ziel nog kunnen behouden (1Kor.3:15). Het werk dat blijven zal, goud, zilver en kostelijk gesteente, is het apostolisch getuigenis. Daarom zal het Elisagetuigenis maaïen, hetgeen het Eliagetuigenis gezaaid heeft. Dit maaïen door Elisa vinden we beschreven in de Openbaring van Johannes (14:14-16).

De oogst na vele dagen

De dan op aarde achtergebleven geestelijkheid, die het Elisagetuigenis vormt, zal dan bidden en vragen: 'Heer, laat ons, uw engelen of maaïers, nu de tijd van de oogst gekomen is, de tarwe vergaderen in Uw schuur, maar kom ook Zelf met Uw vele duizenden heiligen, met Uw gestorven, maar thans verheerlijkte en met de levend veranderde en verheerlijkte apostelen, profeten, evangelisten en herders, met al de opgestane Oud- en Nieuwtestamentische gelovigen, met de martelaren en de helden van het oude en nieuwe verbond, de aardsvaders en profeten, om gericht te houden over de verdorven aarde, om het onkruid, dat reeds in bundels is gebonden, bijeen vergaderd door alle aardse verbintenissen, nu te verbranden'. Het zaad, door de twee getuigen in hun apostolisch-profetisch getuigenis gezaaid, zal dan opgekomen zijn, het zal dan in die dag van de

oogst gemaaid kunnen worden. Dan zal er met gejuich geoogst worden wat met tranen is gezaaid (Ps.126:6). Dit is een voorzegging van die dag van de oogst. Nu dragen wij het zaad, het getuigenis, en zaaien dit zonder dat we nu vele vruchten zien. Laten we dan ook maar niet teveel naar vruchten zien of naar vruchten vragen, maar zaaien. Daartoe zijn we allen, die in het apostolisch getuigenis geloven, geroepen. Of het getuigenis nu ingang vindt of aangenomen wordt; het zal zeker eenmaal opkomen en gemaaid worden.

Ten eerste zal het opkomen bij die enkelen, die nu nog verzegeld worden als een eertelingsgarve, ten tweede zal het opkomen tijdens het Elisa getuigenis als de dag van de oogst daar is. Ten derde zal het tot een oordeel opkomen in al diegenen, die met het grote oordeel ten onder zullen gaan. Neen, niets van het zaad als ons getuigenis, door de Heer ons opgedragen, zal verloren gaan. En het laatste gedeelte van Psalm 126:6 zal vervuld worden, nl. dat we met gejuich zullen wederkomen, wederkomen met de Heer, om de grote oogst te oogsten zoals de Heer heeft beloofd en gesproken. Zie hier de opdracht en de beloften, daarom nogmaals: 'Zaai uw zaad in de morgen en laat uw hand tegen de avond niet rusten' (Pr.11:6a) en 'Werpt uw brood uit over de wateren, en gij zult het vinden..... na vele dagen' (Pr.11:1a). Maran-atha, Amen.

R. van Kommer

De terafim

In Genesis 31 lezen wij het verhaal van Jacob die op Gods bevel met de zijnen terugkeert naar het land van zijn vaders, het natuurlijke land Kanaän. De vaders van Jacob verbleven daar weliswaar als vreemdelingen, maar het was wel het land dat hen door God was toegezegd. Voordien (Gn.28) was Jacob door zijn vader Isaak naar een ander land gestuurd om een geschikte vrouw te zoeken. Hij wilde niet dat Jacob met een Kanaänitische vrouw zou trouwen: 'Neem geen vrouw uit de dochters van Kanaän' (Gn.28:1b) zo was de boodschap. Jacob trok dus naar zijn oom Laban, een kleinzoon van Nachor, de broer van Abraham. Dit betekent niet dat Laban dezelfde eigenschappen had als Abraham. In de Bijbel leren we Laban kennen (Gn.31:7 en 41) als hebzuchtig, leugenachtig en een dienaar van de afgoden. Om met name naar het laatste te kijken: 'Nu dan, als gij zijt heengegaan, enkel omdat gij zo vurig naar uws vaders huis verlangt, waarom hebt gij dan mijn goden gestolen?' (Gn.31:30b) spreekt een boze Laban als hij Jacob inhaalt nadat deze is vertrokken zonder dit vooraf mede te delen. Hierbij mag wel opgemerkt worden dat Jacob Laban wintrouwde omdat hij al 20 jaar voor Laban gewerkt had en er nogal wat onplezierige zaken waren voorgevallen. Dat deze Jacob een

bijzondere plaats zal bekleden spreekt de Heer Zelf in het Evangelie naar Mattheüs: 'Ik zeg u, dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen' (Mt.8:11). Toch is het bijzonder dat Rachel, één van zijn vrouwen, juist degene is die de terafim stal: 'Toen stal Rachel de terafim van haar vader' (Gn.31:19b). Een korte zin met een voor ons waardevolle betekenis.

Dienst der afgoden

Over Rachel lezen we dat zij wel degelijk God loofde. 'Toen gedacht God Rachel, en God verhoorde haar; Hij opende haar schoot, en zij werd zwanger en baarde een zoon. Toen zeide zij: God heeft mijn smaad weggenomen; en zij gaf hem de naam Jozef, zeggende: Moge de Here mij er nog een andere zoon bijvoegen' (Gn.30:22-24). Ook in vers 6 van hetzelfde hoofdstuk lezen we dat God haar gebeden verhoord heeft. Duidelijk is dus dat Rachel haar smeekbeden had opgezonden tot de Heer. Toch stal zij de terafim, verborg deze onder het zadel van een kameel en ging erop zitten, zodat deze niet gevonden werd. Wat is een terafim eigenlijk? Een terafim is een beeldje dat gebruikt werd in de huishoudens van het oude volk Israël. Zo zien we dus dat de terafim als dienst aan een 'eigen

god' gezien mag worden. Zoals Laban het al had over 'mijn goden'. Doorgaans waren deze klein van omvang, mogelijk om deze mee te nemen als men op reis ging. Er mag overigens aangenomen worden dat er ook grotere versies waren. Zo lezen we in 1 Samuël: 'Daarop nam Mikal de terafim en legde die op het bed; zij legde een net van geitehaar aan het hoofdeinde daarvan en spreidde er een kleed over uit. Toen zond Saul

boden om David te halen, maar zij zeide: Hij is ziek. Daarna zond Saul de boden om naar David te gaan zien met het bevel: Brengt hem op het bed tot mij, opdat ik hem dode. Toen kwamen de boden binnen en zie, daar lag de terafim op het bed met het net van geitehaar aan het hoofdeinde daarvan' (hst.19:13-16). Hier hielp de vrouw van David hem om te ontsnappen aan de toorn van Saul door David weg te zenden en, als vervanging, een terafim onder de dekens te leg-

gen zodat het leek alsof David in bed lag. De profeet Samuël is heel duidelijk over de afgodendienst als hij tegen Saul spreekt. We lezen in 1 Samuël 15: 'Voorwaar, weer-spannigheid is zonde der toverij en onzeggenlijkheid is afgoderij en dienen van terafim. Omdat gij het woord des Heren verworpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning meer zult zijn' (vs.23). Ezechiël spreekt over het feit dat de koning van Babel de terafim raadpleegt (Ez.21:21). Van Zacharia leren we dat dat geen zin heeft, immers: 'Want de terafim spreken ijdelheid, de waarzeggers schouwen leugen, bedrieglijke dromen spreken zij, nietswaardige troost bieden zij. Daarom trekken zij voort als een kudde die in nood is, omdat zij geen herder heeft' (Zch.10:2). Ijdelheid is in dit geval te vertalen als ongegrond, nergens op gebaseerd. Het ware beter geweest als men voor de echte Herder zou kiezen. De zeer jonge koning Josia deed wel het goede. Hij probeerde de dienst aan de Heer terug te brengen naar de oorspronkelijke instellingen. In 2 Koningen 23 lezen we: 'Ook de dodenbe-zweerders, de waarzeggers, en de terafim, de afgodsbeelden en al de gruwelen die in het land van Juda en te Jeruzalem aangetroffen werden, deed Josia weg, teneinde de woorden van de wet gestand te doen...' (vs. 24a). De woorden van de wet waarover gesproken wordt hebben te maken met het wetboek dat Josia had gevonden in het huis van de priester Chilkia. Dit wetboek was dus het richtsnoer voor Josia.

De vreze des Heren

Duidelijk is dus dat de terafim te maken heeft met afgoderij. Afgoderij houdt ook in het in liefde aannemen, vereren en aanbidden van een andere god dan Die de Schepper is van hemel en aarde. Deze afgod wordt hoger geacht of op hetzelfde niveau geplaatst als de Almachtige. Deze vindt men belangrijk en daar wordt veel tijd en energie in gestopt.

Deze terafim kent in onze tijd een andere inhoud. Wij kunnen ons er niets bij voorstellen dat sprake is van huisdiensten of iets dergelijks. Als dit al gebeurt zal dit waarschijnlijk in het verborgene plaatshebben. Dit verborgene leren we ook uit de geschiedenis van Rachel. Het is dus niet altijd zichtbaar of waarneembaar. Het is iets wat meegedragen wordt in het hart. Objectief mag vastgesteld worden dat velen helaas niet meer geloven, behalve in zichzelf en de maakbaarheid van het eigen leven en de samenleving. In de huidige tijd zien wij een grote belangstelling voor geld waarover opgetekend staat: 'Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht' (1Tm.6:10). Ook de maatschappelijke positie waarin men vol belast is of wordt met allerlei zaken van tijdelijke aard. Maar er staat geschreven: '...een schat duurt niet voor eeuwig'. (Spr.27:24a). Kinderen, sport, social media en nog veel bekende zaken beheersen het leven van 'de moderne mens'. Het gaat er dus om waar we in ons hart mee bezig zijn, wat hierin leeft. Het Evangelie

leert ons: 'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze onttoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze onttoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Mt.6:19-21). De Heer vraagt ons regelmatig en niet zomaar of wij ons gehele hart aan Hem willen geven (dus niet ten dele); daar waar Hij kan wonen en tronen en ons instrumenten kan maken in Zijn heilige handen. Want zo staat er in het Evangelie naar Lucas: 'Een goed mens brengt uit de goede schat zijns harten het goede voort en een slecht mens brengt uit de boze schat het boze voort. Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond' (Lc.6:45). Daarmee zijn we een getuigenvolk en zijn wij tot zegen van anderen.

Zoals het oude volk Israël optrok naar het natuurlijke land Kanaän, mogen wij er zeker van zijn dat wij optrekken naar het geestelijke land Kanaän. Laten we dit doen najagende de reinheid en heiligheid die de Heer van ons vraagt en met de woorden van Jesaja (Js.33:5-6) in ons hart, want deze hebben eeuwigheidswaarde: 'De Here is verheven, want Hij woont in den hoge. Hij heeft Sion met recht en gerechtigheid vervuld. En uw tijden zullen bestendig zijn, een rijkdom van heil, wijsheid en kennis; de vreze des Heren is zijn schat'.

R.C. Boekhout

Kapel van de kerk in Enkhuizen

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur en (17 uur 2e en laatste zondag v.d. maand)
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138, hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk	10 uur
	Gat van West-Noord-Westen	tweemaal per maand
Hersteld Apostolische Zendingkerk		
Correspondentieadres: J.L.M. Straetemans, Wilhelminastraat 21, 2011 VJ Haarlem		